

Sovjet och arabländerna

bP 505/14

National Library
of Sweden

BEREDSKAPSNÄMNDEN
FÖR PSYKOLOGISKT FÖRSVAR

Kurt Törnqvist
Åke Spetz

Meddelande nr 14

Oktober 1967

SOVJET OCH ARABLÄNDERNA.

THE SOVIET UNION and the ARAB COUNTRIES. August, 1967. 26 s.

Inledning.

Beredskapsnämnden har mottagit en del propagandaaanalytiskt material från olika håll bl.a. Storbritannien. Som ett exempel härpå lämnas i detta meddelande ett referat av hur man från brittisk sida tolkar och analyserar Sovjets psykologiska offensiv för att vinna inflytande i arabländerna under det sista decenniet och inte minst under de senaste åren.

Inledningsvis lämnas en kort historik över Sovjetunionens politik i Mellersta Östern efter andra världskriget. Sedan behandlas den militära och den ekonomiska hjälpen samt propagandan.

Målet för Sovjets politik under de senaste 10 åren har varit att eliminera Västmakternas inflytande i Mellersta Östern och att sprida Sovjets inflytande och idéer. Ett sekundärt mål har varit att liksom över allt annars i Afrika och Asien utestänga eller bekämpa kinesiskt inflytande. Moskva har gjort större ansträngningar att utbreda sitt inflytande i Mellersta Östern än i något annat område av utvecklingsvärlden.

Utvecklingen av Sovjets politik.

Sovjets intresse för arabstaterna utvecklades egentligen inte förrän efter Stalins död 1953. Stalin betraktade världen som uppdelad i två läger, ett "socialistiskt" under Sovjet och ett "kapitalistiskt" under Förenta Staterna. En tredje eller neutral gruppering kunde ej tillåtas. För Sovjet var därför Arabförbundet ett verktyg i händerna på brittisk och amerikansk imperialism. Sovjets politik

SOVIET OCH ARABLÄNDERNA.

THE SOVIET UNION and the ARAB COUNTRIES. August, 1967. 26 s.

Inledning.

Beredskapsnämnden har mottagit en del propagandamateriell från olika länder, bl.a. Storbritannien, som ett exempel härpå. I detta meddelande ett referat av den från brittiska sidan tillkomna och analyserar Sovjets psykologiska offensiv för att vinna infly-
tande i arabländerna under det nästa decenniet och inte minst under de senaste åren.

Inledningsvis nämns en kort historik över Sovjetunionens politik i Mellanöstern efter andra världskriget. Sedan behandlas den militära och den ekonomiska hjälpen samt propagandan. Målet för Sovjets politik under de senaste 10 åren har varit att utöka västmakternas inflytande i Mellanöstern och att sprida Sovjets inflytande och idéer. Ett sekundärt mål har varit att likna över allt annat i Afrika och Asien utsträcka efter bekämpa kinesiskt inflytande. Moskva har gjort större ansträngningar att utbreda sitt inflytande i Mellanöstern än i något annat område av utvecklingsvärlden.

Utvecklingen av Sovjets politik

Sovjets intresse för arabstaternas utveckling är egentligen inte förväntat efter slutet av 1957. Sedan betraktade världen som uppdelad i två läger, ett "socialistiskt" under Sovjet och ett "kapitalistiskt" under Förenade Staterna. En tredje eller neutral gruppering kunde ej tillstås. För Sovjet var det en lämplighet att verktyg i handerna på brittiska och amerikanska imperialism. Sovjets politik

bestod därför huvudsakligen i att uppmuntra lokala kommunistpartier och i propaganda emot arabledarna och arabförbundet. Detta väckte givetvis de arabiska regeringarnas förbittring och ledde till förtryck av de lokala kommunistpartierna.

Åren 1955-56 gjorde Sovjetunionen trevande försök till närmanden till ett antal regeringar, särskilt Egypten och Syrien som sökte finna en "tredje" väg mellan socialism och kapitalism. Dessa försök att etablera vänskapliga relationer med nationellt borgerliga regeringar måste ideologiskt rättfärdigas. Omvärderingen innebar att dessas mera framsynta ledare kunde accepteras därför att de följde en neutral utrikespolitik och stödde strävandena för fred och antiimperialism. Kommunistpartierna uppmanades att sluta förtala dessa regeringar och att stödja "progressiva" åtgärder. Men trots en förbättring av de Sovjet-arabiska relationerna förblev de revolutionära ledarna i Mellersta Östern lika fientliga mot de lokala kommunistpartierna som de konservativa.

Från 1960 introducerades gradvis en förändring med begreppet "oberoende nationell demokrati i utvecklingsländer". Ursprungligen innebar detta att kommunistpartierna skulle spela en viktig roll i nationella revolutioner. Men när detta inte inträffade, förbättrades begreppet år 1963 till "revolutionär demokrati". Detta rättfärdigade Sovjets stöd till nationella ledare ur krigsmakten. I Mellersta Östern adopterades ledare som Nasser och Ben Bella som revolutionära demokrater.

En milstolpe i utvecklingen av Sovjets förändrade attityd till de arabiska nationalistregeringarna och de lokala kommunistpartiernas roll utgjorde Krustchovs besök i Egypten i maj 1964. Betydelsen av besöket ligger däri att Krustchov vid detta tillfälle uppställde doktrinen om samarbetet mellan de revolutionära och progressiva krafterna i Mellersta Östern.

Sovjetunionen hade vissa svårigheter att övertala de kommunistiska partierna i Mellersta Östern att acceptera den nya politiken med samarbete och assimilation. Men när de arabiska kommunistpartierna möttes i december 1964 utformades formellt den nya samarbetspolitiken. Denna förutsatte infiltration av kommunister i vänsterpartier och regeringar i avsikt att eventuellt vinna dem för kommu-

bestod därför huvudsakligen i att uppenbara lokala kommunistpartier och i propaganda emot arabledarna och arabförbundet. Detta väckte givetvis de arabiska regeringarnas förbittring och ledde till förtryck av de lokala kommunistpartier.

Åren 1955-56 gjorde Sovjetunionen tryckande förök till närmanden till ett antal regeringar, särskilt Egypten och Syrien som också fanns en "fredje" väg mellan socialism och kapitalism. Dessa förök att etablera vänskapsliga relationer med nationellt borgerliga regeringar måste ideologiskt rättfärdigas. Omvärlden genom att dessa mera framlynta ledare kunde acceptera därifrån ett följande en neutral utrikespolitik och således användas av Sovjet och socialistiska kommunistpartier som uppmanades att "progressiva" stödja dessa regeringar och att stödja "progressiva" stödja trots en förbättring av de Sovjet-arabiska relationerna. Förklarade revolutionära ledarna i Mellanöstern Östern lika förtroende mot de lokala kommunistpartier som de konservativa.

Från 1960 introducerades gradvis en förändring med begreppet "oberoende nationell demokrati i utvecklingsländer". Ursprungligen innebar detta att kommunistpartier skulle spela en viktig roll i nationella revolutioner. Men när detta inte inträffade, 1970-1980 förändrades begreppet till "revolutionär demokrati". Detta rättfärdigade Sovjetets stöd till nationella ledare av krigsmakt. I Mellanöstern stöptes ledare som Hasser och Ben Helia som revolutionära demokrater.

En alltså i utvecklingen av Sovjetets förändrade ställning till de arabiska nationella revolutionerna som de lokala kommunistpartier som roll utgjorde Khrushchevs besök i Egypten i maj 1964. Betydelsen av besöket ligger här i att Khrushchev vid detta tillfälle upprepade doktrinen om samarbetet mellan de revolutionära och progressiva krafterna i Mellanöstern Östern.

Sovjetunionen hade visat svårigheter att övervinna de kommunistiska partierna i Mellanöstern Östern att acceptera den nya politiken med samarbete och samarbete. Men när de arabiska kommunistpartierna stötte i december 1964 utformades formell den nya samarbetspolitiken. Denna förändrade tillfrågades av kommunisterna i västvärlden och utvärderades i synnerhet eventuellt vinna dem för kommu-

nism. Det var därför av vitalt intresse att kommunister arbetade sig fram till positioner i de nationella progressiva partierna för att där bilda ett avantgarde av "socialist"-opinion, som slutligen skulle omforma det hela.

Det egyptiska kommunistpartiet följde den sovjetrekommenderade politiken. I april 1965 upplöste det sig och dess medlemmar sökte anslutning till den härskande Arabiska socialistunionen (ASU). Moskvas politik om samarbete mellan de progressiva krafterna i Mellersta Östern främjades sedan genom ett antal konferenser och seminarier, i Kairo i juli och oktober 1966 samt i Alger i maj 1967.

Kosygin underströk vid sitt besök i Egypten i maj 1966 behovet av samarbete mellan alla antiimperialistiska krafter, som arbetar för nationell befrielse. Kort efteråt började Egypten och övriga "progressiva" arabstater närma sig varandra. Förhandlingar upptogs med Syrien och en försvarspakt slöts i november 1966. Handels- och kulturavtal slöts med Algeriet redan i mars 1966 och i november besökte Bomedienne Kairo och diskuterade arabproblem med Nasser och Syriens statsminister.

Försök att vinna monarkierna.

Även om Sovjets ledare har koncentrerat sig på republikerna i Mellersta Östern, har de inte försummat att uppvakta monarkierna när detta har varit fördelaktigt. I Jemen har Sovjet verkat länge när Imanen regerade. Marocko hade goda relationer med Sovjet före Algeriets oberoende. Men Sovjet bibehöll tillräckligt intresse för Marocko att inbjuda kung Hassan till USSR 1965. Sovjet etablerade diplomatiska relationer med Kuwait 1963 och med Jordanien året därpå.

Relationerna med Israel.

Sovjetunionen stödde bildandet av staten Israel år 1948 huvudsakligen i hopp om att kunna reducera brittiskt och amerikanskt inflytande i Mellersta Östern. Men när ett stöd åt arabländerna i början av 1950-talet började skymta som en mera fördelaktig väg att nå detta mål avtog Sovjets intresse för Israel.

... Det var därför av väsentlig intresse för oss att fram till positioner i de nationella progressiva partierna för att bilda ett avvägande av "socialist"-opinion, som själva utvalde områden där de...

Det egyptiska kommunistpartiet följde dess styrelsekommanderande politiken. I april 1965 utlystes det så kallade "medlemmar rådet" uttalande till den härskande Arabiska socialistiska revolutionen (ASR). Morsyas politik om samarbete mellan de progressiva krafterna i Mellanöstern fruktades sedan genom ett antal konferenser och seminarier, i Kairo i juli och oktober 1966 samt i Alger i maj 1967.

Kosygin underströk vid sitt besök i Egypten i maj 1966 behovet av samarbete mellan alla antiimperialistiska krafter, som arbetar för nationell befrielse. Kort efter det besökte Egypten och Östtyskland "progressiva" arabstater under sig varandra. Förhandlingsupp- tag med Syrien och en förvaringsakt ägde i november 1967. Sam- betet och kultursamarbetet mellan Algeriet sedan i mars 1966 och i november besökte Bemedlemnade Kairo och diskuterede arabproblemet med Nasser och Syriens statsminister.

Förslag att vinna monarkierna
Även om Sovjetens ledare har koncentrerat sig på republikanska för- hållanden i Mellanöstern, har de inte försummat att uppmärksamma de monarkiska länderna. I januari har Sovjet uttryckt intresse för Marokko att inleda nya relationer till USA 1965. Sovjet etabli- rade diplomatiska relationer med Kuwait 1963 och med Jordanien året därpå.

Relationerna med Israel
Sovjetunionen stödde bildandet av staten Israel år 1948-1949. I- liggan i hopp om att kunna reducera brittiskt och amerikanskt på- flytande i Mellanöstern. Men när ett stöd åt presidenten i början av 1950-talet började tyckas som en mer fördelaktig väg att nå detta mål styrde Sovjet intresse för Kuwait.

Suez-krisen 1956 gav de ryska ledarna en propagandamöjlighet att öppet stödja Egypten och att varna västmakterna. I november 1956 hade omsvängningen i Sovjets inställning till Israel nått en punkt då Bulganin, Sovjets premiärminister, kunde säga i ett brev till Israels premiärminister att Israels regering sådde hat mot Israel bland Österns folk. Efter detta reducerades Sovjets relationer med Israel till ett minimum.

Militär hjälp.

Mellersta Östern har erhållit mer militär hjälp från Sovjetunionen än något annat icke-kommunistiskt område. Egypten, Syrien, Irak, Jemen, Marocko och Algeriet har varit de huvudsakliga mottagarna.

År 1955 åstadkom en Sovjet-delegation ett vapenavtal mellan Egypten och Tjeckoslovakien, som ledde till en stadig tillförsel av kanoner, stridsvagnar, undervattensbåtar och stridsflygplan. Mellan 1957 och 1963 gjorde Egyptens vicepresident Abdul Hakim Amer åtskilliga besök i Moskva för att underteckna avtal om ytterligare vapenleveranser. Egyptens väpnade styrkor blev nästan helt och hållet utrustade och utbildade av Sovjet. När Krustchov besökte Egypten 1964 försäkrade han Amer att vapenhjälpen skulle fortsätta oavsett förändringar i Sovjets ledarskap.

På liknande sätt har Sovjet i betydande omfattning utrustat och i flera fall utbildat de väpnade styrkorna i Syrien, Irak, Algeriet, republikanerna i Jemen samt Marocko.

När Sovjet försett dessa länder i Mellersta Östern med militär hjälp har försäljningen av vapen och utrustning skett till låga priser, ibland även med förlust. Men dessa förluster har uppvägts av de höga priserna på reservdelar. Ryssarna insåg att de berörda länderna sedan de placerat sina första order blivit beroende av Sovjet för fortsatta leveranser av reservdelar. På detta sätt hade Moskva försäkrat sig om en möjlighet att utöva tryck på dessa länder.

Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955
Öppet brev till Sovjetiska försvarsmännen i Moskva, 15 oktober 1955

Mitt tillstånd

Mitt tillstånd har varit mycket bra sedan jag kom till Sverige.
Jag har varit mycket aktiv och har varit med på många
resor och har varit mycket aktiv i olika föreningar.
Jag har varit mycket aktiv och har varit med på många
resor och har varit mycket aktiv i olika föreningar.

År 1955 gästade jag en sovjetisk delegation ett veckovis mellan
Sverige och Tjeckoslovakien, som ledde till en stadig vänskap
av kamrat, vänskap, vänskap, vänskap, vänskap, vänskap.
Mellan 1957 och 1957 gästade jag en sovjetisk delegation
Amerikanska besök i Moskva för att undersöka svårigheter
ytterligare vänskap. Sovjetiska vänskap, vänskap, vänskap,
helt och hållet utrustade och utrustade av Sovjetiska vänskap,
besökte Egypten 1954 för att undersöka den Amerikanska vänskap,
fortfarande vänskap i Sovjetiska vänskap.

På liknande sätt har Sovjetiska vänskap utrustat och
i flera fall utrustat de vänskap utrustat i Syrien, Irak,
Ägypten, republikerna i Liban samt Marocko.

Men Sovjetiska vänskap dessa länder i Mellanöstern med vänskap
helt och hållet utrustat av vänskap och utrustat skett till länder
i Irak, Liban även med vänskap. Men dessa länder har upp-
vägs av de bästa vänskap på vänskap. Vänskap, vänskap, vänskap
berörda länderna sedan de placerat sina länder under oliv
tunga av Sovjetiska vänskap av vänskap. På
Sovjetiska vänskap utrustat sig om en vänskap att utrusta
Vänskap på dessa länder.

Sovjets ansträngningar att träna officerare från länderna i Mellersta Östern innebär vid sidan av den militära aspekten en viktig punkt i Moskvas politik att ersätta västligt inflytande med ryskt. Man vet att de väpnade styrkorna spelar en viktig roll i politiken i detta område och man anser att officerskåren är benägen att arbeta för en politik i linje med Sovjets intressen.

Genom att fortsätta att frikostigt leverera vapen har Sovjetunionen velat öka sitt inflytande i arabländerna även med risk att skapa en explosiv situation i Mellersta Östern. Den explosion som inträffade i juni måste i huvudsak sägas bero på Sovjetunionens uppmuntran av extremistkrafter genom sin militära hjälp.

Ekonomisk hjälp.

Egypten, Algeriet, Irak, Syrien och Jemen är bland de tio ickekommunistiska länder, som toppar listan över mottagare av ekonomisk hjälp från Sovjet sedan 1956. Sovjets hjälp till Mellersta Östern liksom till andra utvecklingsområden har givits till specifika regeringsprojekt av vilka de flesta direkt eller indirekt bidrar till industrialiseringen. Det mest kända exemplet är Assuandammen. Sovjet har också byggt järnvägar i Irak och Syrien, vattenkraftstationer i Egypten och Syrien samt ett flygfält i Jemen. Däremot är det påfallande att projekt som skolor och sjukhus saknas.

Sovjet har flera syften med sin hjälp. Ett är att påskynda industrialiseringen i området. Därmed skapas också ett industriellt proletariat. Om industrin visar sig oekonomisk, kan det uppstå ett missnöjt proletariat, vilket är det ideala materialet för klassisk kommunistisk subversion.

Ett annat är att göra mottagarna beroende av Sovjet för fortsatta hjälpleveranser och på så sätt göra det möjligt för detta att influera den lokala politiken. Genom att förse arabländerna med tekniker, specialister och andra rådgivare ökar Sovjet sina kontakter och sitt inflytande i dessa.

5.
Sovjets ansträngningar att utöva inflyttning i Mellanöstern innebär vid sidan av den militära operationen en viktig punkt i Moskvas politiska strategi för att förhindra en utveckling som skulle kunna leda till en viktig roll i politiken i detta område och som skulle kunna leda till en utveckling som skulle kunna leda till en viktig roll i politiken i detta område och som skulle kunna leda till en viktig roll i politiken i detta område.

Genom att fortsätta att fruktligt leverera vapen har Sovjetunionen varit öka sitt inflytande i arabvärlden även med hjälp av skapandet av en explosiv situation i Mellanöstern. Den explosion som inträffade i juni måste i huvudsak ses som ett resultat av unionens uppmärksamhet av extremistiska krafter genom sin militära hjälp.

Ekonomiska hjälp

Egypten, Algeriet, Irak, Syrien och Jordan är bland de största kommunistiska länder, som tillagar lära över mottagare av ekonomisk hjälp från Sovjet. Sovjets hjälp till Mellanöstern liksom till andra utvecklingsområden har varit till spegeln i regeringens projekt av vilka de flesta direkt eller indirekt bidrar till industrialiseringen. Det mest kända exempel är Asuan dammen. Sovjet har också byggt järnvägar i Irak och Syrien, vattenkraftstationer i Egypten och Syrien samt ett flygfält i Jordan. Däremot är det påfallande att projekt som skolor och sjukhus saknas.

Sovjet har flera gånger med sin hjälp. Ett är ett påskynda industriell utveckling i området. Därmed skapas också ett industriellt profertat. Om industrin visar sig ekonomisk, kan det uppnå ett mässigt profertat, vilket är det ideala materialet för klassisk kommunistisk subvention.

Ett annat är att göra mottagarna beroende av Sovjet för fortsatta hjälpöverenskaper och på så sätt göra det möjligt för detta att influera den lokala politiken. Genom att föra arabvärlden med tekniker, specialister och andra rådgivare ökar Sovjet sin kontroll och sitt inflytande i dessa.

De synliga exemplen på Sovjets hjälp skänker också propaganda-fördelar. Mellersta Österns geografiska position ger denna hjälp propagandavärde i både Asien och Afrika. Hjälpen stärker även Sovjets ställning i utvecklingsländerna i kampen med Kina. Den ekonomiska hjälpen kan på detta sätt användas som ett vapen att stärka Sovjets ställning i Mellersta Östern och underminera banden med väst.

Propaganda.

Sovjetpropagandan till Mellersta Östern har förmedlats av öppna och hemliga radiostationer, böcker och tidskrifter på arabiska, sovjetdominerade internationella frontorganisationer, kommunistiska nyhetsbyråer med kontor eller korrespondenter i området samt "vänskaps"-föreningar. Tonvikten har på grund av den utbredda analfabetismen i området legat på det talade ordet.

Den sammanlagda sändningstiden för Sovjetunionens radiosändningar till Mellersta Östern uppgår till 190 timmar per vecka. Detta sker via Moskvas "Radio Peace and Progress". Dessutom sänder hemliga radiostationer - Radio Iran Courier, National Voice of Iran och Voice of the Iraqi People - på olika språk från Östeuropa och Sovjetunionen. Dessa stationer sysslar mest med lokala frågor och tjänar som språkrör för de kommunistiska exilpartierna i Mellersta Östern.

Alltsedan Krustchovs uppmuntran år 1964 av kommunistisk samverkan med icke-kommunistiska revolutionära partier och regeringar, har Sovjets politik i Mellersta Östern varit att främja en samling av vänster- eller "progressiva" krafter. Kosygins besök i Egypten 1966 blev upptakten till en intensifierad kampanj för samarbete.

Slutsats.

Denna kampanj tycks ha lett till att ledarna i Mellersta Östern till slut börjat komma över sin misstro mot kommunismen. Västmakterna påstås ha blivit alarmerade av detta. Eftersom de av erfarenhet vet att det var "ödesdigert att angripa Egypten", har de försökt "underminera de progressiva regeringarna genom att konspirera mot Syrien! Jordanien, Saudi-Arabien och Israel påstås ha planerat att antingen var för sig eller i samarbete störta den nuvarande regimen och ersätta den med landsflyktiga syriska "reaktionärer".

Sovjetunionen har gett mycken teknisk hjälp till Egyptens radio och television. Egyptiska radiomän har arbetat i Moskva med radiosändningar på arabiska och ryska hallåmän har farit till Kairo för att öva sig att sända på detta språk.

Arabiska editioner av Sovjets tidskrifter finns tillgängliga i Egypten, Syrien, Irak och Libanon och distribueras av pressavdelningarna på Sovjets ambassader. I december 1966 rapporterade en tidning i Beirut att 700 lådor med böcker, som översatts till arabiska, skulle distribueras vid en utställning av ryska böcker i Aleppo. Det finns också en arabisk edition av den ledande tidskriften om kommunistisk teori, World Marxist Review.

Mycken kommunistpropaganda sprids via de sovjetdominerade internationella frontorganisationerna. International Union of Students (IUS) höll ett möte i Kairo sommaren 1966. Världsfredsrådets afrikanska och arabiska medlemmar träffades i december 1966 i samma stad. Fackföreningarnas världsfederation gav stor publicitet åt den konferens för solidaritet med arbetare och folk i Aden, som hölls i Damaskus i januari i år. Andra frågor, som exploaterats av frontorganisationerna har gällt arresteringarna av "patrioter" i Jordanien och "det israelisk-imperialistiska hotet mot Syrien".

Föreningarna för vänskap med Sovjet spelar också en roll i propagandamaskineriet genom att skapa kontakter med olika länder i Mellersta Östern och främja besök i och från Sovjetunionen. Dessa utbytesresor ges alltid iögonfallande publicitet i press, radio och TV.

Slutsats.

Rötterna till den nuvarande situationen i Mellersta Östern ligger enligt denna skrift i Sovjetunionens åtgärder att höja vapennivån i hela Mellersta Östern genom sina omfattande vapenleveranser till Egypten och andra arabländer och i dess propaganda om imaginära israeliska planer på att invadera Syrien.

... att utveckla ett nytt utvecklingsprogram för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra

... att utveckla ett nytt utvecklingsprogram för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra

... att utveckla ett nytt utvecklingsprogram för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra

... att utveckla ett nytt utvecklingsprogram för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra

Slutsatser

... att utveckla ett nytt utvecklingsprogram för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra
... och förbättra den tekniska utrustningen för att förbättra

I slutet av 1966 uppskattades vapenleveranserna till Egypten till mellan 1,5 och 2 miljarder dollar. Leveranserna till Syrien har också ökats under det sista året.

Sovjets praktiska och politiska stöd åt Syrien inspirerade till återkommande räder mot Israel och ledde till en ökad propaganda för den palestinska befrielseorganisationen. Kittlad av Syrien iklädde sig Nasser rollen av den militära samordnaren av det arabiska trycket på Israel, insisterade på bortdragande av FN:s styrkor, lät sina egna styrkor marschera in i Sinai och spärrade Akabaviken, vilket han visste var "casus belli" för Israel.

Det arabiska nederlaget och Sovjets agerande i samband därmed har demonstrerat ihålligheten i Sovjets politik i Mellersta Östern. Denna undergår för närvarande en allvarlig omprövning. Sovjet kan antingen reducera sina åtaganden till de arabiska ledarna eller försöka försäkra sig om att dess åtaganden i framtiden blir mer effektiva genom en starkare politisk kontroll. Det förefaller som det senare är den kurs som Sovjetunionen avser att följa.

I slutet av 1966 uppkastades vapenleveranserna till Egypten till mellan 1,5 och 2 miljarder dollar. Leveranserna till Syrien har också ökat under det nästa året.

Sovjets praktiska och politiska stöd åt Syrien inriktade till återkommande råder med Israel och ledde till en ökad press på den palestinska befrielseorganisationen. Kistad av Syrien tillade sig också rollen av den militära samordnaren av det arabiska trycket på Israel, insatserna på förhållande av FN:s stycke, för sina egna stycke manövern in i stadi 1967. Spårade Akademierna, vilket har visats var "osann befall" Syrien Israel.

Det arabiska nedslaget och Sovjets stöd till Syrien i samband med den demokratiska iakttagelsen i Sovjets politiska i Mellanöstern. Denna understöd för närvarande en olämplig, oönskad. Sovjet kan antingen reducera sina stöden till de arabiska ledarna eller försöka försöka sig om att göra stöden i form tiden blir mer effektivt genom en starkare politisk kontroll. Det förefaller som det senare är den kurs som Sovjetunionen avser att följa.

KUNGL. BIBLI
25. 10. 67
STOCKHOLM